

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Etoile, André*

Cím: *levelei Budapestről*

Forrás: *Magyarország*

Bp
(Hely)

1926. 8. 20
(Idő)

(Köt. v. füz.)

Osztályozás

Tárgy

910.2

Hely

Idő

"1926"

Személy

ANDRÉ ETOILE LEVELEI BUDAPESTRŐL

Megjöttem és sok turcsa dolgot láttam

Budapest, augusztus 19.

Két nappal ezelőtt érkeztem meg a magyar fővárosba és máris megkezdtem tudósításaimat Budapestről. A magyar közönség, mint hallom, annyi kusza riportot olvas mostanában Párizsról, illő volna tehát, hogy szeretett honfitársaim viszont, a magyar kapitálist ismerjék meg. A helyzetem nagyon könnyű. Tarasconi fölény-nyel összehazudhatnék akármit ebből a szép városból, mert hiszen Párizsban ki tudná ellenőrizni az adatok hitelességét; de nem teszem meg, sőt önkéntesen magyar ellenőrzés alá bocsátom cikkeimet és párizsi lapommal egyidejűleg magyar fordításban is megjelentetem.

Este tíz órakor érkeztem meg a budapesti pályaudvarra. Csomag-

jaimat alaposan megvizsgálták és német nyelven megkérdezték tőlem, hogy nincs-e vámárum. Minden idegenről feltételezik nemcsak azt hogy csempész, de azt is, hogy beszél németül. Szerencsére én jól bírom Goethe nyelvét és így közölhettem a tisztviselővel, hogy nem hoztam magammal elvámolásra kötelezett árucikket. Egyben pedig megjegyeztem:

— A magyar határon már megvizsgálták a holmimat. Azóta mindössze két darab körtét vásároltam. Miért kell újra megnézni

a poggyászt, ha a határon működő pénzügyőrség már megvizsgálta?

— Hja, az más! — hangzott a válasz.

Úgy látszik, hogy két konkurens vámvizsgáló szerv működik. Ezt az újítást rögtön bejegyeztem a noteszembe.

Autóba szálltam és a dunaparti hotelbe hajtattam. Az avenue Rákóczi út — a főváros egyik legforgalmasabb útján — meglehetősen kevés autó futkosott, de annál nagyobb zajt csaptak. Sofőröm is minden ok nélkül sűrűn sípolt egy fülsiketítő szirénával. Mások meg olyan bűgást vittek végbe a motorjaikkal, amiket nálunk csak a monthléry-i autópályán lehet hallani az elkeseredett finisek izgalmas perceiben. Mikor megkérdeztem a sofőrt, hogy miért dudál, egyszerűen így felelt:

— Jobb ha dudál az ember. Erre felé sok az uccakeresztes és ha nem dudálok, felír a rendőr.

Furcsa. Nálunk akkor írja fel a rendőr a sofőr, ha zajt csap és veszélyeztetni az ucca osendjét.

Megérkeztünk a hotel elé. A taxi 6.40-et mutatott. A sofőr közölte velem, hogy ennek a 4500-szorosát kell megfizetni. Komplikált szorzási művelet. Gondoltam magamban, ez még bizonyára háborús kocsis és még nem cserélték át a taxaméterét egyszerű alapszámra.

Meg is kérdeztem a vezetőt:

— Háborús a taxi; azért kell szorozni?

— Nem kérem, — válaszolta — csak tegnap váltottam az engedélyt.

Nagyon csodálkoztam. Miért nem szerelnék fel olyan taxamétert, amelyet nem kell fantasztikus szá-

mokkal szorozni? A sofőr közölte velem, hogy 31 ezer korona (15½ frank!) jár neki. Már kitáncolt a portás is, aki megelőzőtt és kifizette a viteldíjat.

— Mennyit adott neki? — kérdeztem, mert szeretek minden új városban orientálódni.

— Borraivalval negyvenezret, — válaszolta.

Szóval huszonöt százalékos borraivalót. És ennél a kérdésnél a dinénél hasonló meglepetés ért. Megfigyeltem, hogy a mellettem ülő bizonyára benszülőtt úr a 80 ezer koronás vacsoránál tíz-tízezer korona borraivalót adott a kiszolgáló és a fizetőpincérnek és ötezer koronát az italhordó pincérnek. Összesen harminc százalékot. Azt mondják, hogy vannak helyek, ahol a kenyeret is külön alkalmazzák hozzá és annak is szoktak borraivalót adni. Persze ezt már nem hiszem. Meglepett még, hogy a híres magyar cigány egy főhajtással szintén borraivalót kért tőlem, amikor eltávoztam. Akárcsak egy mulatóhelyen.

Első este korán nyugovóra tértem. Dunaparti szobámba behívtam a szolgálatos pincért és vele magyaráztattam meg magamnak a környéket. Szeretem, ha primitív lélek a kalauzum. Jobban meglátja az ember az igazságot. A Dunapart valóban festői és a város

t. XX jobboldala pittoreszk panorámához hasonló. Hajót alig látni. Egy nagyobb szabású motorosra cicero-nem megjegyezte.

— Ez az öngyilkosok mentőcsónakja. A legénység várja, hogy valaki beugorjon a vízbe.

— Unalmas foglalkozás lehet.

— Ó nem kérem. Mostanában szoktak ugrani. Divatos.

Büszkén tette hozzá:

— Én is voltam már öngyilkos, kérem.

— No és magát is kihúzták?

— Nem kérem, én aszpirint vettem be. Az is divatos manapság.

Furcsa divatok vannak errefelé.

Jól aludtam és reggel frissen vágtam neki a városnak. Délután is folytatni akartam a tanulmányi sétát, de akkor különös dolog történt velem. Tömegesen kerestek fel idegen emberek. Egy déli lapban megjelent ugyanis az újonnan érkezett külföldi vendégek névsora és köztük az én nevem is. Erre a kis notizra rengeteg látogatót kaptam. Kik azok a budapestiek, akik felkeresik az ismeretlen külföldit, aki »író« foglalkozást ír be a bejelentőlapjára? Nagyon érdekes lista. De erről csak a következő levélben fog beszámolni az önök kiküldött tudósítója

André Etoile